

[Lasse Budtz]

danske sprog. Det er vigtigt for det danske sprog, at den danske filmproduktion holdes på et rimeligt niveau. De forskellige filminstitutioner får for øjeblikket 27,5 mill. kr. om året, og filmbranchen mener selv med gode argumenter, at der bør ydes det dobbelte. Mindre kan naturligvis gøre det, bl. a. fordi fjernsynet gennem coproduktioner sikrer fremstillingen af nogle danske film. Men fjernsynet kan selvfølgelig ikke overtage ansvaret for dansk film alene, staten og kommunerne må være med ved siden af den private kapital, som formentlig vil blive stillet til rådighed, hvis man kan sikre en rimelig og en stabil produktion.

Ældre danske film vises i fjernsynet, men hvis produktionen efterhånden næsten forsvinder, er det klart, at muligheden for at vise danske produktioner langsomt aftager, og seerne vil være henvist til de udenlandske film. Men filmen er en selvstændig dansk kunstart, som vi må være interesserede i at holde ved lige som alle de andre kunstarter, og det gælder også den folkelige danske film.

Jeg er enig med kulturministeren i, at der ikke kan være nogen idé i at tage fra den ene kunstneriske retning eller branche, eller hvad man nu vil kalde det, for at hjælpe den anden, selv om nogle har det bedre end andre. Jeg har svært ved at se, at der i dag er nogen, der får for meget, hvorimod det er helt givet, at det ville gavne kulturlivet, hvis nogle af retningerne fik mere. Det gælder især film. Og selv om f. eks. teatrene er rimelig godt placeret på kulturministeriets budget, er det en kendsgerning, at teatrene som alle andre har mærket løn- og prisstigningerne, har ligget under for inflationen, og der er vist ikke tvivl om, at hvis vi ikke skaffer nogle flere penge inden alt for længe, vil teaterproduktionen i de kommende år langsomt dale. Dette gælder også de turnerende teatre, hvilket vil være til stor skade for det brede kulturliv i provinsen. I øvrigt vil det selvfølgelig også øge arbejdsløsheden, og det vil også koste staten penge.

Som det allerede er påpeget, er en række af vore museer i yderste vanskeligheder. Der er et helt oplagt behov for flere penge, og vi kan jo bare prøve at spørge nationalmuseets folk, hvad de mener om deres museums økonomiske situation. Museerne har en række konserveringsmæssige og sikringsmæssige behov, som vi i længden ikke kan overse,

fordi en række værdier dermed forfalder eller helt forsvinder. Jeg vil gerne i den forbindelse erklære mig ganske enig med hr. Bernhard Baunsgaard i betragtningen over fremskridtspartiets politik på dette område som på så mange andre; der er tale om det rene hykleri. Når det kommer til stykket, vil man alligevel ikke bevilge de penge, som er en absolut nødvendighed.

Men alle, også i kulturens verden, bør forstå, at vi bliver nødt til at forsøge at afbalancere tingene, og det er desværre ikke muligt at gøre alt det, vi gerne vil, på én gang. Det er f. eks. yderst vigtigt at komme i gang med en ombygning af Det kgl. Teater, og der synes at være en ret bred forståelse her i tinget for dette. Det kgl. Teaters kulturelle og kunstneriske indflydelse rækker langt ud over de forestillinger, der vises på nationalscenen, og jeg må gøre opmærksom på, at Det kgl. Teater allerede nu har meget svære økonomiske problemer med selve den daglige og øjeblikkelige produktion.

Nogle mener, at Det kgl. Teater hører til finkulturen. Det er jeg helt uenig i, bl. a. fordi man også på Det kgl. Teater kan glæde sig over en lang række virkelig gode folkelige forestillinger. Men hvad er i øvrigt finkultur? Jeg har ærlig talt meget svært ved at finde ud af det. Er det Mozart, eller er det Bournonvilles balletter, eller er det »Elverhøj«, eller er det måske det raffinerede i den moderne folkesang eller i Shu Bi Dua, eller er det radioens underholdningsorkester? Kultur er heldigvis en lang, lang række ting, og der er ikke nogen af dem, der er finere end de andre, heldigvis. Kultur er også bankospil og beboerhuse, fordi kultur er samvær.

Det mest folkelige er måske, når alt kommer til alt, folkebibliotekerne, hvis formål det ifølge loven er at fremme oplysning, uddannelse og kulturel aktivitet ved at stille bøger og andet egnet materiale vederlagsfrit til rådighed for befolkningen. Det er naturligvis en uhyre vigtig opgave at fastholde folkebibliotekernes udvikling i frihed, og det er derfor trist, at der på grund af økonomiske vanskeligheder ikke har været muligheder for at gennemføre den aktivitetsudvidelse, mange naturligt nok har ønsket for folkebibliotekerne. Forhåbentlig kan det gennemføres, når vi skal have bibliotekslovgivningen til revision inden for en relativt kort tid.